

PSALMUL 10

- 1. În Domnul am nădăjduit. Cum veți zice sufletului meu: „Mută-te în munți, ca o pasăre?”**
- 2. Că iată păcătoșii au încordat arcul, au gătit săgeți în tolbă, ca să săgeteze în întuneric pe cei drepti la inimă.**
- 3. Că au surpat ceea ce ai așezat; dar dreptul ce a făcut?**
- 4. Domnul este în locașul cel sfânt al Său, Domnul în cer are scaunul Său. Ochii Lui spre sărac privesc, genele Lui cercetează pe fiii oamenilor.**
- 5. Domnul cercetează pe cel drept și pe cel necredincios; iar pe cel ce iubește nedreptatea îl urăște sufletul Său.**
- 6. Va ploua peste păcătoși lațuri, foc și pucioasă; iar suflare de vișor este partea paharului lor.**
- 7. Că drept este Domnul și dreptatea a iubit și fața Lui spre cel drept privește.**

Cezar Pelin: Ajungând la psalmul 10, aș vrea mai întâi să stabilim contextul în care s-a scris acest psalm, ca să procedăm la fel ca și până acum, în ideea de a înțelege mai bine mesajul.

Petre Semen: După cum precizam, suprascrierile nu se regăsesc decât în textul ebraic, iar în cazul de față se începe cu cuvintele *lamnațeah mizmor le david*, adică *dirijorului de cor; după o cântare a lui David*, în sensul că cel care dirija cultul ce se derula la sanctuar era atenționat prin acea suprascriere că psalmul aparține regelui David, ce mesaj conține, și mai ales cum să se execute de către cântăreții de la Templu, cu ce fel de instrumente muzicale trebuia acompaniat, fiindcă nu se executa aleatoriu. Cântările se executau în funcție de niște programe prestabilite, așa cum și Biserica are niște prevederi clare pentru fiecare săptămână liturgică

pe ce glas să se cânte la rugăciunea publică. Motivația pentru care este atenționat dirijorul de cor al Templului că acest psalm trebuie să fie cântat în cadrul liturgic este izvorâtă din sentimentul religios al regelui David care l-a alcătuit tocmai în acest scop. Prin acest imn religios David vrea să dea glas gratitudinii față de Dumnezeu Care l-a scăpat din foarte multe și mari primejdii ale vieții. Să nu uităm că viața acestuia se poate împărți în trei etape: prima, cea a copilăriei, în care era sub ascultare părintească, supraveghind oile familiei la câmp. Atunci, ca să-și apere animalele, s-a luptat adesea cu fiarele sălbatice. Ne aflăm într-o etapă a istoriei când lumea era mai puțină și proliferau animale sălbatice care erau foarte îndrăznețe atacând turmele ciobanilor. Deși copil, a trăit o etapă dură a vieții, care l-a călit, i-a îndârjit inima, devenind un om viteaz. Etapa a doua este de la curtea regelui Saul, viitorul socru, urmată de hăituirea din partea mercenarilor lui Saul care voia să-i ia viața. A treia perioadă, cea mai strălucită, este aceea a accederii la tronul regal și a domniei peste israeliți. De fapt a doua etapă a fost cea mai dură și de aceea își amintește frecvent de ea chiar dacă cu strângere de inimă, însă nu uită să-I mulțumească lui Dumnezeu că l-a scăpat din nenumărate situații limită.

Cezar Pelin: Am putea spune că este un specific al popoarelor orientale, că și el a trecut prin acele lupte, numite de gherilă.

Petre Semen: Da, efectiv am putea spune că el a fost inițiatorul luptelor de gherilă, dar nu avea alt scop decât acela de a-și salva pielea.

Cezar Pelin: Să lecturăm dar versetul unu, care zice: „În Domnul am nădăjduit. Cum veți zice sufletului meu: Mută-te în munți ca o pasăre?”. Ce presupune această comparație a sa cu o pasăre?

Petre Semen: Precizez pentru început, că psalmul este scris în etapa marilor încercări prin care a trecut și că trebuie comentat și în contextul relatărilor din cartea I Regi 26, 19, unde se spune: „Fiii oamenilor... blestemați să fie ei înaintea Domnului, căci ei m-au izgonit acum, ca să nu mai fac parte din moștenirea Domnului, zicând: Mergi de slujește la dumnezei străini!”. Vedeți că se aseamănă oarecum cu vorbele: mergi în munți, ca o pasăre?

Pentru a înțelege mai bine textul versetului de față, și de fapt ne interesează mesajul și relevanța lui pentru noi cei de azi, am să mă raportează cu precădere la textul ebraic și contextul compunerii psalmului. Din titlul psalmului denotă indubitabil, așa cum spuneam, că David, după ce a ajuns rege, s-a preocupat și de organizarea cultului divin de la Sanctuar. El a impus și modul derulării cultului divin. Vedeți că în Biserică avem cele șapte laude; acestea de la David ni s-au transmis, căci a zis: „de șapte ori pe zi Te-am lăudat” (Psalmul 118, 164); tot el a fixat și care anume cântări și cum trebuia să fie executate. Ei bine, nu puteau lipsi din acele cântări de la Templu, fragmentele prin care voia să-I mulțumească de cât mai multe ori Aceluia Care l-a ocrotit în primejdiile prin care a trecut și l-a adus pe tronul regal din Ierusalim. El poate fi o lecție pentru noi, întrucât nu-i exclus ca și cu noi să se reitereze zăbuciumul prin care a trecut tânărul David, numai că, spre deosebire de el, când depășim momentele critice, ne asumăm în exclusivitate meritul și uităm pe inițiatorul izbăvirii noastre, Care intervine în chip nevăzut, dar simțit. Ei bine, un creștin autentic trebuie să simtă intervenția divină în favoarea sa și să-și dea seama că Cineva a fost în dreapta lui și l-a sprijinit și numai grație acestui sprijin s-a bucurat mereu de succese. Deci, din primele două versete rezultă că David face aluzie la zilele negre ale pribegiei, când era hăituit de opozantul său politic, deși îi devenise rudă, exact cum un vânător hăituește animalul. Vom vedea că pe parcursul psalmului apar unele elemente ce țin de meseria de vânător. Din cauza invidiei stârnite de cântecele executate de femeile și fiicele poporului evreu, în urma victoriei strălucite pe care a raportat-o împotriva uriașului Goliat, David și-a pus în primejdie propria viață și a familiei sale, încât s-a impus să caute refugiul într-o țară străină. Pentru un fiu al poporului ales era groaznic să-și caute adăpost pentru sine și familie într-o altă țară. Pe atunci se credea de către locuitorii țării sfinte că a locui în țara lor echivala cu a locui chiar în prezența lui Dumnezeu, iar a părăsi pământul strămoșesc se considera a fi totuna cu a pleca de la fața Domnului, a părăsi prezența lui Dumnezeu, deoarece numai aici, acasă, prezența Duhului Sfânt și a lui Yahweh era garantată. De aceea plângea sau